

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μητροπολίτου Νικοπόλεως & Πρεβέζης
Χρυσόστομου

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Τό σημαντικότερο παράδειγμα από τὰ Εὐαγγέλια, αὐτό πού δίνει τό μέτρο καί τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὀφείλει ὁ χριστιανός νά ἀντιμετωπίζει τό φαινόμενο τοῦ θανάτου εἶναι ἡ περίπτωση τῆς ἀνάστασης τοῦ φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου. Ὁ Χριστός, ὅπως ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, «ὄταν τήν εἶδε (τήν Μάρθα) νά κλαίει, νά κλαῖνε καί οἱ Ἰουδαῖοι πού εἶχαν ἔρθει μαζί της, λυπήθηκε βαθιά καί τaráχτηκε, καί εἶπε: πού τόν ἔχετε βάλει; καί τοῦ λένε: Κύριε, ἔλα καί δές. Ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσε. Δές πόσο τόν ἀγαποῦσε!, ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι»¹.

Λυπήθηκε καί δάκρυσε γιά τόν φίλο Του τό Λάζαρο, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἐξηγεῖ τήν ἐκδήλωση αὐτή τοῦ Κυρίου γράφοντας ὅτι: «Ὁπωσδήποτε γιά νά ἐπανορθώσει τήν κατώδυνη καί ταπεινωτική συμπεριφορά ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θρηνοῦσαν ὑπερβολικά καί ὀδύρονταν γιά τίς συμφορές τους. Καί ὅτι τό δάκρυ τοῦ Κυρίου δέν γεννήθηκε ἀπό κάποιο πάθος, ἀλλά ἦταν διδακτικό γιά τούς ἀνθρώπους, γίνεται φανερό ἀπό αὐτό πού εἶπε: “Ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε, ἀλλά θά πάω τώρα νά τόν ξυπνήσω”. Ποίος ἀπό μᾶς θά ἔκλαιγε καί θά ὀδυρόταν γιά ἓνα φίλο του πού κοιμόταν, τόν ὁποῖο σέ λίγη ὥρα ἐπρόκειτο νά τόν ξυπνήσει;»². Ρωτᾶ, λοιπόν, ὁ Μέγας Βασίλειος τόν ἀγνωστή ἢ τόν ἀκροατή του:

«Ὡς εἶναι δυνατόν ἐκεῖνος πού ἐπρόκειτο νά κάνει ἓνα τέτοιο θαῦμα, νά θεωροῦσε ἄξιο δακρύων τό συμβάν τοῦ θανάτου τοῦ Λαζάρου;». Καί δίδει τήν ἀπάντηση ὁ ἴδιος: «Μέ τήν συμπεριφορά του, μᾶς καθοδήγησε, ὥστε καί νά συμμετέχουμε στόν πόνο, ἀλλά νά μήν ἀφηνόμαστε στήν ὑπερβολική ἔκφραση τῆς λύπης καί σέ θρήνους, γιατί αὐτή εἶναι ἔλλειψη εὐγενείας καί χριστιανικοῦ ἠθους»³.

Ἄλλά καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, στήν πρός Θεσσαλονικεῖς Α' Ἐπιστολή τονίζει: «Θέλουμε νά ξέρετε, τί θά γίνει μέ αὐτούς πού πέθαναν, γιά νά μή λυπᾶστε καί ἐσεῖς ὅπως καί οἱ ἄλλοι, πού δέν ἐλπίζουν πουθενά. Γιατί, ἀφοῦ πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέθανε καί ἀναστήθηκε, ἔτσι καί ὁ Θεός αὐτούς πού πέθαναν πιστεύοντας στόν Ἰησοῦ θά τοῦς ἀναστήσει γιά νά ζήσουν μαζί του»⁴.

Ἐπομένως, ἡ μελέτη τῶν Εὐαγγελίων διδάσκει ὅτι αὐτό πού κοινῶς ἀποκαλεῖται «θάνατος» ὁ Χριστός τό ὄνομασε «κοίμηση». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύει αὐτή τήν «ὀρολογία» ὡς ἐξῆς⁵: «... Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δέν χρησιμοποίησε τήν διάκριση τῶν λέξεων μέ ἐπιπολαιότητα, οὔτε ἄσκοπα, ἀλλά γιά νά διδάξει κάτι σοφό καί μεγάλο. Στήν περίπτωση δηλαδή τοῦ Χριστοῦ τόν ὄνομασε «θάνατος», γιά νά βεβαιώσει τό πάθος του. Στήν περίπτωση ὅμως τῆν

1. Ἰωάννου 11, 33-36

2. Μεγάλου Βασιλείου, Ρ.Γ. 33,1277.

3. Αὐτόθι.

4. Θεσ/νικεῖς Α 4, 13-14

5. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, Εἰς τόν πτωχόν Λάζαρον Ε , ΕΠΕ 25, 552-576.

Η ΑΓΙΑ ΣΚΕΠΗ

Ὁ προκεχωρημένος λόχος εἶχε στρατοπεδεύσει σὲ μιὰ ψηλὴ ἀπόμερη πλαγιά. Ὁ π. Ἀλέξιος, στρατιωτικὸς ἱερέας, θέλησε νὰ συμπαρασταθεῖ στοὺς στρατιῶτες καὶ νὰ τοὺς προετοιμάσει. « Ποὺ θὰ πᾶς, παπούλη; Θὰ χαθεῖς μεσ' στὰ χιόνια », εἶπε ὁ συνταγματάρχης. « Ἐχω τὴν Παναγιά μαζί μου », ἀπάντησε ὁ ἱερέας καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας. « Αὔριο τὰ παιδιὰ θὰ ριχτοῦν στὴ μάχη. Πρέπει νὰ πάω ».

Μέσα ἀπὸ δύσβατα μονοπάτια κατάφερε κάποτε νὰ φτάσει. Οἱ στρατιῶτες καὶ ὁ λοχαγὸς ἐνθουσιάστηκαν μὲ τὴν ἀφιξή του. Στὴν ἀπορία τοὺς πῶς τὰ κατάφερε, τοὺς εἶπε: « Ἡ Παναγία μὲ προστάτευσε ». Ὁ λόχος συγκεντρώθηκε. Ὁ ἱερέας τοὺς μίλησε μὲ ἀγάπη, τοὺς ἐνδυνάμωσε. Τοὺς προετοίμασε γιὰ τὴν αὐριανὴ Θεία Λειτουργία. « Νὰ λειτουργήσουμε στὸ ξέφωτο », λέει στὸ λοχαγό. « Ἐκεῖ θὰ εἴμαστε ἀσφαλεῖς ». Ὁ ἀξιωματικὸς τρόμαξε. « Ὅχι, πάτερ μου, θὰ γίνουμε στόχος στὰ ἀεροπλάνα. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Νὰ μείνουμε ἐδῶ, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, ἀνάμεσα στ' ἀντίσκηνα ».

δική μας «κοίμηση [...] καὶ μ' αὐτὴν τὴν ὀνομασία μᾶς παρηγορεῖ καὶ μᾶς γεμίζει καλὲς ἐλπίδες. Διότι αὐτὸς ποὺ κοιμάται, ὅπως ὅποτε θὰ ἀναστηθῆ, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι ὁ θάνατος παρά ὕπνος μακρὺς⁶».

Ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἀθυμία, οὔτε τὴν λύπη καὶ τὸ πένθος, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ μὴν ἀγανακτοῦμε καὶ νὰ μὴν πενθοῦμε ὑπέρμετρα. Δὲν δέχεται τὴν βαθεῖα λύπη καὶ τὸ ἀπρεπὲς πένθος, τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀγανάκτηση, ἀλλὰ συνιστᾷ τὴν εὐχαριστία πρὸς τὸ Θεό. Πένθος ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἀνάλογες ἐκδηλώσεις προσβάλλει τὸν θανόντα καὶ ἐξοργίζει τὸν Θεό, ἀφοῦ οὐσιαστικὰ καταφέρεται ἐναντίον Του θεωρώντας Τον ἄδικο⁷.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης ἔγραφε πρὸς

6. Ἅγιος Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Παρηγορία Πενθούτων (Θάνατος, Πένθος, Μνημόσυνα), ἔκδοσις Συνοδείας Σπυριδωνος Ἱερομονάχου, Νέα Σκίτη Ἁγίου Ὁρους, σελ. 85.

Ὅμως παράξενο, ὁ π. Ἀλέξιος δὲν ὑποχώρησε. Ἄρχισε ἡ Λειτουργία. Πλησίαζε στὸ τέλος τῆς, ὅταν φάνηκε στὸν ὀρίζοντα ἓνα σμήνος ἀπὸ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. « Θεέ μου », προσευχήθηκε μυστικὰ ὁ ἱερέας. « Πρόλαβε τὸ κακό. Μὴν πάρω στὸ λαιμό μου τόσα παλικάρια ». Τὰ ἀεροπλάνα ἔφτασαν κι ἄρχισαν νὰ βομβαρδίζουν μὲ μανία. Οἱ βόμβες ἔπεφταν στὰ δέντρα πάνω ἀπ' τὰ ἀντίσκηνα. Στὸ ξέφωτο ἀπλώθηκε ἓνα λευκὸ σύννεφο ποὺ σκέπασε τὰ πάντα. Τὴν ἀγωνία διαδέχεται ἡ χαρά. Ὁλόκληρος ὁ λόχος γονατιστὸς προσεύχεται πάνω στὸ χιόνι. Εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία του. Τὰ ἀεροπλάνα φεύγουν, ἡ Λειτουργία συνεχίζεται. Τὰ παλικάρια πλησιάζουν καὶ κοινοῦν γεμάτα εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία.

Οἱ Χριστιανοὶ πάντα θεωροῦσαν τὴν Παναγία σκέπη τοῦ κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε εἰδικὴ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης (1η Ὀκτωβρίου), γιὰ νὰ θυμᾶται τὸ γεγονός τῆς ἐμφάνισως τῆς Παναγίας στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου ἐν ὧρᾳ Θείας Λειτουργίας, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ « διὰ Χριστὸν σαλοῦ » ἁγίου Ἀνδρέα, ἄπλωσε πάνω ἀπὸ τὸ λαὸ τὸ φωτεινὸ πέπλο τῆς, γιὰ νὰ δεῖξει ὅτι σκέπει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἐπικαλοῦνται.

Ἰδιαίτερος πολλὰ θαυμαστὰ γεγονότα κα-

τόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο γιὰ τὸν θάνατο τῆς ὀκτάχρονης κόρης του Πουλχερίας: « Ἄν ἔφυγε τὸ παιδί ἀπὸ ἐσένα πῆγε στὸ Δεσπότη τῶν πάντων. Ἐκλείσει γιὰ σένα τὰ μάτια, ἀλλὰ τὰ ἄνοιξε στὴν λάμψη τοῦ αἰωνίου φωτός, ἔφυγε ἀπὸ τὴν τράπεζά σου, ἀλλὰ συμμετέχει σὲ ἀγγελικὴ βασιλεία καὶ πῆγε στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Λυπᾶσαι ποὺ δὲν βλέπεις τὸ φυσικὸ κάλλος τῆς, γιατί δὲν μπορεῖς νὰ δεῖς τὸ ψυχικὸ τῆς κάλλος, πρέπει νὰ χαίρεσαι ποὺ δὲν ἔζησε δυσάρεστα πράγματα καὶ δὲν δοκίμασε λύπες⁸ ».

(*Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν εἰσήγησή του « Τρόποι ἀντιμετωπίσεως τοῦ πένθους », ποὺ ἔγινε σὲ σύναξη ἱερέων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν*).

7. Ἅγιος Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, P.G. 48, 1019.

8. Ἅγιος Γρηγορίου Νύσσης, P.G. 46, 889

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

Τό 2004 πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ήταν ο Ίρλανδός Πάτ Κόξ. Τότε, βρέθηκε στην Ελλάδα και έδωσε μία συνέντευξη, όπου μεταξύ άλλων, είπε και τὰ ἐξῆς πολύ ἐνδιαφέροντα (ΒΗΜΑΖΙΝΟ, Ἰούλιος 2004):

-Ερώτ.: Μπαίνοντας κανείς στο δωμάτιο τῆς ἐξουσίας μπορεί νά χάσει τὴν ψυχὴ του;

-Απάντ.: Ὅλα εἶναι πιθανά. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι πολύ σημαντικό νά κάνεις ὅ,τι περνάει ἀπό τό χέρι σου γιὰ νά μὴν τῆ χάσεις.

-Ερώτ.: Τί βλέπει ἕνας ἄνθρωπος τὴν πρώτη φορά πού μπαίνει μέσα στο δωμάτιο τῆς ἐξουσίας;

-Απάντ.: Ρεαλιστικά ἐντελῶς, ἕνα μέλος τοῦ Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου βλέπει καταρχὴν ἕνα γραφεῖο μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτό πού τοῦ εἶχαν δώσει πρὶν, ὠραιότερη θέα ἀπὸ τό παράθυρο καὶ τριγύρω ὅλο τό ἐπιτελεῖο του, μέ τό ὅποιο μοιράζεται αὐτόν τόν χώρο. Αὐτές εἶναι οἱ ὁρατές παγίδες πού συνοδεύουν τὴν εἴσοδο στο δωμάτιο ἐξουσίας. Ἔχω ὡστόσο ἔντονα τὴν αἴσθηση ὅτι ἀπὸ αὐτὴ τῆ δουλειά πού κάνω τώρα εἶμαι περαστικός, σάν διαβατάρικο πουλί. Τὰ γραφεῖα τῆς ἐξουσίας, τὰ περιβάλλοντα τῆς ἐξουσίας, ἡ ἴδια ἡ ἐξουσία εἶναι

ἐδῶ, ἀλλὰ ἐγὼ ἀπὸ δῶ εἶμαι περαστικός. Γνωρίζω πολύ καλά ὅτι ὅλα αὐτὰ μιά ἡμέρα θὰ τελειώσουν. Γιὰ μένα. Γιατί, τὰ ἴδια θὰ συνεχίσουν νά ὑπάρχουν καὶ ὕστερα ἀπὸ μένα. Τό γραφεῖο θὰ συνεχίσει νά εἶναι ἐδῶ, ὅλες οἱ παγίδες τῆς ἐξουσίας θὰ συνεχίσουν νά εἶναι ἐδῶ! Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἀνήκουν στο γραφεῖο, ὄχι στοὺς ἄνθρώπους πού περνοῦν ἀπὸ αὐτό. Ἔτσι λοιπόν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού μπήκα ἐδῶ μέσα, ἐνοιωθα τὴν ἡρεμία καὶ τὴν ἀνεση πού μοῦ προσέφερε ἡ ἐπίγνωση ὅτι, ὅπως μπήκα, ἔτσι μιά ἡμέρα θὰ ξαναβγῶ.

* * *

Εἶναι ἐκπληκτικός ὁ τρόπος σκέψης τοῦ Ἰρλανδοῦ πολιτικοῦ! Κυρίως, διότι πολύ σπάνια ἀκοῦμε τέτοια λόγια ἀπὸ πολιτικούς. Ταυτόχρονα, ὅμως, μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ ἐξῆς πολύ σπουδαῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ:

-Τί κέρδος θὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ἀκόμη καὶ ἂν κερδίσει ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἂν ὑποστῆ ζημιὰ στὴν ψυχὴ του; (Ματθ. 16,26).

Ἐπομένως, εἶναι ἀνόητο νά «κολλᾶμε» σέ πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ κόσμου, τὰ ὅποια βλάπτουν τὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν σχέση μας μέ τὸν Χριστό. Ἡ ἐξουσία δίνει τὴν δυνατότητα στον ἄνθρωπο νά ἀπολαύσει τὰ ἐπίγεια ἀγαθά. Ὅμως, ἂν τό γεγονός αὐτό γίνεται κατὰ τρόπο ἁμαρτωλό, τότε μᾶς ἐξουσιάζουν τὰ πράγματα. Καὶ πολλές φορές, γινόμαστε δούλοι προσώπων καὶ πραγμάτων! Αὐτό ἀκριβῶς ἐπιση-

τὰ τὸν πόλεμο τοῦ '40, σάν αὐτό πού προαναφέρθηκε, ἔδωσαν στο ἔθνος ὁλόκληρο τὴν αἴσθηση, ὅτι ἡ Παναγία δὲν ἐγκατέλειψε τὸν πιστό της λαό, ἀλλὰ συνεχίζει νά τὸν σκεπάζει «ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας». Ἡ διαπίστωση αὐτὴ ὥθησε τὴν Ἐκκλησίαν νά μεταφέρει τὴν ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπτης ἀπὸ τὴν 1η στὴν 28η Ὀκτωβρίου (ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς). Βέβαια ὁ «πιστὸς λαός» τῆς Παναγίας δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα συγκεκριμένο ἔθνος. Περιλαμβάνει τὰ ἐγκατεσπαρμένα σὲ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς πιστὰ τέκνα της. Ἀκόμα κι ἂν ἀνήκουν σὲ ἀντίπαλα στρατόπεδα. Ἐκείνη τὰ σκεπάζει καὶ τὰ σώζει, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὰ τὴν ἀναγνωρίζουν ὡς μητέρα τους.

Πῶς μπόρεσε ὅμως ἡ Παναγία νά γίνει σκέπη ὅλου τοῦ κόσμου; Ἐπειδὴ ἡ καρδιά της, γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Θεὸ πού «ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δού-

λης αὐτοῦ» καὶ τὴν ἐπέλεξε γιὰ μητέρα τοῦ Υἱοῦ Του, γέμισε καὶ ἀπὸ ἀγάπη. Ἀγάπη γι' Αὐτὸν πού γέννησε, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλα τὰ πλάσματά Του. Ὁ Θεὸς τὴν ὑπερύψωσε ἐπειδὴ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ταπεινὴ δούλη Του (πρβλ. Ἰακ. 4,6). Ἔτσι ἡ μητρικὴ της καρδιὰ ἐπλάτυνε. Ἐγινε Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν. Ἀγκάλιασε τοὺς πάντες. Χώρεσε μέσα της τὴν κτίση ὁλόκληρη. Ἐγινε σκέπη ὅλου τοῦ κόσμου. Μπορεῖ νά τρέχει ὅπουδῆποτε τὴν καλεῖ τὸ κάθε παιδί της.

Δὲν θὰ μπορούσε νά ἴναι καὶ γιὰ μᾶς προστασία ἡ Παναγία; Κι ἀντὶ νά τὴν καλοῦμε μόνο στὴν ὥρα τῆς ἀνάγκης μας, δὲν θὰ ἴταν σωστότερο νά ζοῦμε κάθε στιγμή μὲ τὸν τρόπο πού θὰ ἴθελε ἐκείνη; Ἄν τὴ θέλουμε γιὰ μητέρα μας, δὲν πρέπει νά τὴν κάνουμε νά καμαρώνει κι ἐκείνη λίγο γιὰ τὰ παιδιά της;

Πρωτ. Δ. Μ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΥΛΑΒΕΙΑ ΚΑΙ Ο... ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Εταν οί Γερμανοί στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο είχαν εισβάλει στην Ρωσία μεταξύ των στρατιωτών ήταν ένας Γερμανός φιλόλογος, ο Μάρτιν Γιόρταν, πού διηγείται τό έξης περιστατικό:

“Ένα βράδυ ξεκουραζόταν, μετά από μία μάχη, στό σπίτι ενός ρωσικού χωριού μαζί μέ άλλους συναδέλφους του-στρατιώτες. Σέ κάποια στιγμή οί συνάδελφοί του άρχισαν νά άστειεύονται μεταξύ τους, νά γελούν και νά τραγουδούν ένα θορυβώδες τραγούδι.

«Ξαφνικά έμφανίζεται μία νεαρή ρωσίδα, στό σπίτι τής όποίας στεγαζόμαστε», λέγει ό Γερμανός φιλόλογος και στρατιώτης, «και άφου μäs έρριξε ένα αύστηρό βλέμμα, έδειξε μέ τό δάκτυλο της τό είκονοστάσι, πού ύπήρχε στό δωμάτιο και τό καντήλι, πού ήταν άναμμένο, σαν νά μäs λέγει πόσο άποιο και άνάρμοστο ήταν νά φερώμαστε έτσι μπροστά στις ίερές είκόνες.

Ύπήρξε τόση ή κατάπληξη και ό σεβασμός, πού έννοιωσα για τήν όρθόδοξη αύτή νέα, ώστε μόλις τελείωσε ό φρικάλος εκείνος πόλεμος, ζήτησα άμέσως νά μάθω τί πιστεύουν οί όρθόδοξοι· διάβασα· κατηγήθηκα και τέλος ζήτησα

← μάνει και ό κ. πρόεδρος: Είναι καταστροφή νά προσκολληθούμε σέ πράγματα μέ ήμερομηνία λήξεως!

Και για νά μήν νομίσει κανείς ότι αύτά έπιτυγχάνονται μόνο μέ... καλή διάθεση, άς δούμε και τόν έπίλογο τής συνέντευξης:

-**Ερώτ.**: Από ό,τι ξέρω είστε θρησκευόμενος άνθρωπος.

-**Απάντ.**: Ναι, προέρχομαι από οίκογένεια πιστών, αλλά και μόνος μου πηγαίνω συχνά στην εκκλησία. Πέρυσι έκανα μέ τήν οίκογένειά μου θαυμάσιες διακοπές στό Κύθηρα. Πραγματοποίησα μόνος μου άρκετές έπισκέψεις σέ εκκλησίες για νά άποκτήσω τήν αίσθηση τής όρθόδοξης λειτουργίας. Μάλιστα τόν Δεκαπενταύγουστο παρακολουθήσαμε οίκογενειακώς μία ύπέροχη όρθόδοξη θεία Λειτουργία

νά γίνω μέλος τής όρθόδοξης ‘Εκκλησίας».

‘Η έκφραση αύτής τής εύλάβειας ως συνέπεια τής ζωντανής και θερμής πίστης στον Χριστό, πού είχε ή νέα αύτή ρωσίδα, έγινε αίτια ένας Γερμανός στρατιώτης νά προβληματισθεί· νά θαυμάσει· νά έκτιμήσει και νά σκεφθεί ότι **μιά πίστη, πού διαμορφώνει ένα τέτοιο ήθος** δέν μπορεί παρά νά είναι άληθινή!

Άσκησε τεράστια επίδραση μέσα του αύτό τό περιστατικό και σφράγισε άνεξίτηλα τήν άπό κεί και πέρα πορεία τής ζωής του. Και πύο συγκεκριμένα.

Τολμάει μέ αύταπάρνηση και ήρωισμό νά έλθει σέ ρήξη μέ τούς δικούς του και τό μέχρι τότε περιβάλλον του στην Γερμανία· έρχεται στην Ελλάδα, προτιμάει νά ξεριζωθεί από τούς μέχρι τότε οίκείους του και νά ζήσει τήν ύπόλοιπη ζωή του ως ξένος σέ ξένο τόπο, για νά μπορέσει νά ζήσει σωστά ως **όρθόδοξος**· δηλαδή ως άληθινός χριστιανός σέ σωστή σχέση μέ τόν Χριστό και τήν ‘Εκκλησία Του. Μέ μοναδικό κριτήριο τήν Άλήθεια για τόν Χριστό.

‘Η ζωντανή πίστη και ή εύλάβεια μäs άπλής όρθόδοξης χριστιανής άποτέλεσε τήν πεισιτικότερη μαρτυρία για τόν Χριστό· και άλλοίωσε σωτήρια τήν καρδιά και τό φρόνημα ενός σκεπτόμενου αξιόλογου και σημαντικού ανθρώπου τής έποχής μας.

Αρχιμ. Σ. Δ.

στην εκκλησία τής Παναγίας τής Μυρτιδιώτισσας.

‘Εμείς, άς προσθέσουμε έδώ μόνον τά λόγια του Χριστού:

“Όποιος έχει αύτιά για νά άκούει, άς άκούει (Μαθ. 11,15)!

Αρχιμ. Ν. Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

‘Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

‘Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουσιδης*

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013 * Άρ. Φύλλου 363* ‘Ετος ΛΓ΄

Διανέμεται δωρεάν * Είσοφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

